

GLITTRIG, a. 2. Som glittrar, glittrande.

GLO, v. n. 2. 1) (pop. o. fam.; af gamla ordet *Gloggva*, koxa genom glugg efter) Se stint på någon eller något. Uttrycker undran, nyfikenhet, häpenhet, fiendskap, hat. *G. på någon. Hvad g-r du på mig efter? — Syn. Se Se. — 2)* (prov.) Lysa. — *Gloende*, n. 4.

GLOB, m. 3. (lat. *Globus*) 1) (egentl.) Kula, boll. — 2) Klotformig inrättning af koppar, papp o. s. v., på hvars yta jordens olika delar äro föreställda med sina relativa lägen och dimensioner (Jordglob), eller himlavalfvet med alla himlakropparna (Himmelsglob).

GLOBOSIT, --it, m. 5. Benämning på ett slags vridna, förtvånade, nästan klotrunda snäckor.

GLOBULIN, --in, n. sing. (kem.) Den ofärgade och rikligaste beståndsdel i blodet.

GLOBULÖS, --ös, a. 2. (vetensk.) Kulformig.

GLOP, m. 2. (af gamla ordet *Glappa*, tala, utan att tänka för sig) Däraktigt, oförståndigt människa. *En ung glop.*

GLOPLYCKA, glä'ply'cka, f. 1. Se *Gloptur*.

GLOPORD, se *Glåporå*.

GLOPP, gläpp, n. sing. Se *Snöglopp*.

GLOPPA, gläppa, v. impers. 1. Snöa och regna på en gång.

GLOPTUR, glä'ptúr, m. 3. Öfverdrifven tur, sådan som gloopar, dumma människor stundom hafva. — Skrifves orätt *Glåptur*.

GLORIA, gló'ria, f. 3. (lat.) 1) Ära, herrlighet. — 2) Strålkranens eller skens omkring ett helgons hufvud på en målning.

GLORIERA SIG, v. r. 1. (fr. *Glorier*) Berömma sig, skryta.

GLORIÖS, --ös, a. 2. (fr. *Glorieux*) och

GLORVÖRDIG, a. 2. (t. *glorwürdig*) Ärorik. *G. i äminnelse*, som har ett ärorik minne.

GLOSA, glösa, f. 1. (gr. *Glossa*: tunga; språk, munart) 1) Ord eller uttryck, tillhörande ett främmande språk, helst latin, antecknad för minne skull eller inprägladt i minnet. *En pedant, full af latinska g-sor.* — 2) Se *Speglosa*.

GLOSA, v. n. 1. (pop. o. fam.) 1) Vara glosögd. — 2) Se *Glo*.

GLOSBOOK, f. 3. pl. — böcker. Enkel förteckning på ord, tillhörande ett främmande språk, utan fraser och exempel. — *Syn. Glossarium.*

GLOSMAGISTER, glösmaj'sst'r, m. 2. pl. — *magistrar*. Pedant, som är fullproppad med latinska glosor.

GLOSSA, f. 1. (gr.) 1) Förklaring öfver ett obekant eller dunkelt ord. — 2) Förklaring öfver ett mörkt ställe hos en skriftställare, i handskriften vanligtvis tillskrifven i kanten (Randglossa). — 3) Samling af sådana förklaringar. Alfabetiskt ordnad kallas den Glossarium.

Anm. *Glosa* och *Glossa* äro ursprungligen samma ord, ehuru de kommit att utbilda sig till något olika betydelse. Jfr. *Glosa*, f.

GLOSSARIUM, glossarium, n. 3. pl. — *rier*. (lat.) Alfabetisk samling af förklaringar öfver svår-förstådda eller mindre bekanta ord i ett språk; äfv. af förklaringar öfver mörka ställen hos en skriftställare.

GLOSÖGD, glösö'ggd, a. 2. Säges om människa eller häst, när ögonstenen är omgifven af en hvitaktig ring, eller ena ögat på något sätt är olik det andra.

GLUFSA, glú'fsa, v. n. 1. (pop. o. fam.; af *Glupa*) Häftigt och värdslost sluka i sig, såsom hundar göra, då de äro mycket hungriga. *G. i sig.* — *Glufsande*, n. 4.

GLUGG, m. 2. Litet hål på mur, vägg, an-tingen för att tillvägbringa luftdrag (t. ex. Käl-larglugg), eller att släppa in ljus (t. ex. Torn-glugg), eller att se igenom (Fönsterglugg), eller att aflösa skott igenom (Skottglugg). (Fig. pop.) *Han är i g-en*, är fast, förlorad.

GLUNK, glunngk, m. sing. (fam.) Dunkel, oredig underrättelse genom ryktet. Brukas endast i bestämd form, i uttrycket: *Få g-en om något.* — *Syn. Hum, Nys.*

GLUNKA, glünngka, v. n. 1. I hemlighet omtala man och man emellan. Brukas endast med personella pron. *man. Man g-r om, att. . . — G-s*, v. impers. *Det g-s om*, man omtalar hemligen, man och man emellan; man hviskar hvarandra i örat.

GLUNT, glunnt, m. 2. (pop.) Gosse om 12 till 17 år.

GLUPA, v. n. 1. (utan impf., sup. o. part. pass.) Begärligt sluka. Brukas sällan, utom i part. pres. *Glupande*, t. ex.: *En g. ulf*, en rof-girig varg; (fig.) rofgirig människa; äfv. en, som hotar med död och undergång.

GLUPSK, gluppsk, a. 2. (af *Glupa*) 1) (om rofdjur) a) Som hastigt slukar i sig sitt rof eller maten, som gifves. *Lejonen äro g-a djur.* — b) Rofgirig. — 2) (om sak) Slukande. *G. mat-lust, appetit.* — 3) (fig.) a) (om person) a) Omått-lig i mat. — β) Ytterligt vinningslysten, rof-girig. — γ) (fam.) Öfverdrifven i något afseende. *Han är för g. att slita kläder.* — b) (om sak) Yt-terst häftigt, omåttlig, utomordentlig. *Ett g-t snöfall.*

GLUPSKHET, f. 3. Egenskapen att vara glupsk (i alla bem., utom 3, a, γ och b).

GLUTINÖS, --ös, a. 2. (fr. *Glutineux* af lat. *Gluten*, lim) Limaktigt, klibbigt.

GLUTT, m. 2. eller **GLUTTSNÄPPA**, f. 1. Fågel af Snäppsläktet, med mycket höga ben, öfra kroppsdelarna hvita, de öfriga svartaktiga eller grå och fläckiga. *Scolopax glottis*.

GLUTTA, v. n. 1. (pop.) Titta oförmärkt ge-nom glugg, öppning. — *Syn. Se Se.*

GLYCERIN, --in, n. sing. (kem.) En färg- och luktlös, genomskinlig vätska, af en ren söt smak, som utgör en produkt så väl vid vegetabi-liska som djuriska fettämnens saponifikation. Kal-las äfven Oljsocker.

GLYCYRRHIZIN, --rizi'n, n. sing. (kem.) Ett eget, sött ämne i roten af *Glycyrrhiza glabra* och i lakrits.

GLYPTIK, glypti'k, f. sing. (af gr. *Glypto*) Konsten att skära eller gravera i sten ell. metall.

GLÄMIG, a. 2. (pop.) Som har blygrå eller gulaktig ansigtsfärg och dunkla, ihålliga ögon.

GLÄMIGHET, f. 3. (pop.) Egenskapen att vara glämig.

GLÅPORD, n. 3. (pop. o. fam.; af gamla ordet *Glöp*, brott) Skymford.

GLÄDA eller **GLÄDJA**, v. a. 2. Ind. pres. sing. *Gläder*; pl. *Gläda*. Impf. *Gladde*. Sup. *Gladt*. Part. akt. *Glädjande* (part. pass. brukas ej). Göra glad. *G. de sorgsne. G. någon med en gåfva.* — Brukas ofta impersonelt, t. ex.: *Det g-der mig att höra det.* — *Syn. Fröjda, Fägn, Hugna, Förnöja, Roa, Förlusta.* — *Glä-das* ell. *Glädjas*, v. d. o. *Gläda* ell. *Gläd-ja sig*, v. r. Känna glädje. *Glädas, glädja sig öfver något. G. sig i hoppet om något. G. sig åt något*, öfver något, som kommer att ske eller som man hoppas. *Barnen g. sig åt julastonen.* — Part. akt. *G-nde* brukas ofta